

Die Handeling van die Apostels: Die uitstorting van die Heilige Gees (Hand 2:1-4) – Francois Malan

Met Pinksterfees (*pentekoste* 'vyftigste' op die vyftigste dag na paasfees) vier die Jode die oesfees. Die eerste gerwe wat op die land gesny word aan die begin van die koringoes, word op Paasfees, met die aanbreek van die sewe dae se ongesuurde brood, as offer aan die Here gebring (Eks 23:15-16a). **Die fees van die weke** word sewe weke na die paasfees gevier, en daarom **Pinksterfees** genoem. Dit word ook die fees van die insameling genoem, wanneer die vrug van die arbeid op die lande ingesamel is (Eks 23:16b; 34:22b; Lev 23:15-21: van die dag ná die Sabbat af, die dag waarop julle die are as beweegoffer vir die Here aanbied, moet julle sewe volle weke tel. Die dag ná die sewende Sabbat, op die vyftigste dag (Sondag), moet julle vir die Here 'n graanoffer bring uit die pasgeoeste graan, brode van drie kilogram meel met suurdeeg gebak, sewe jaaroud lammers sonder liggaamsgebrek, 'n jong bul en twee ramme, en drankoffers. Niemand mag op die dag werk nie en julle moet 'n gewyde byeenkoms hou; Deutr 16:9-12: Vier die fees van die weke tot eer van die Here. In die mate waarin

die Here jou God
jou geseën het, moet jy 'n vrywillige offer vir Hom bring. In
die plek wat die Here jou
God sal kies om sy Naam daar te laat woon, moet jy bly wees in
die
teenwoordigheid van die Here jou God...met jou hele gesin.

Ná die verwoesting van Jerusalem in 70
n.C. word die Pinksterfees vir die Jode 'n fees oor **die
wetgewing by Sinai**
en sedert die tweede eeu n.C. word Eksodus 19 op dié dag
voorgelees. Die
Paasfees is in Eksodus 12 verbind aan die nag van die
bevryding van Israel uit
Egipte. Volgens Eks 19:1 kom hulle drie maande daarna in die
Sinaiwoestyn aan
(3×28 dae = 84 dae) en word die wet (Eks 20) enkele dae daarna
deur die Here
van die berg af aangekondig.

2:1 Na sy opstanding op die derde dag
vanaf sy kruisiging (van Goeie Vrydag tot Sondag met sy
opstanding) het Jesus
gedurende die volgende 40 dae voor sy hemelvaart aan sy
dissipels verskyn (Hand
1:3). Daarna moes hulle 10 dae wag tot die uitstorting van die
Heilige Gees op
Pinksterdag. Die dag van die Joodse Pinksterfees, die 50ste
dag na paasfees, is
weer 'n Sondag en 'n fees van volheid en vreugde wanneer die
volle oes
ingesamel is.

'Toe die dag van die **Pinksterfees**

aanbreek... Lukas gebruik vir 'aanbreek' die woord *sumplêrousthai* wat verwys na die einde van 'n periode met die implikasie van die voltooiing van 'n mikpunt of 'n plan. Daarmee word hierdie eerste Pinksterdag van die kerk voorgestel as die vervulling van Jesus se doel met sy aardse bediening. Die doel van Jesus se aardse bediening is sy voortgaande werk deur die Heilige Gees in en deur sy volgelingen tot by sy wederkoms.

Die saamwees van die eerste groep op een plek, wys ook na die gemeenskap van die gelowiges (vgl. Joh 17:22-23).

Paulus noem die gemeente 'n **tempel** van God waarin die Heilige Gees woon

(2 Kor 3:16-17). In 1 Kor 6:19 noem hy elke gelowige se liggaam die tempel van

die Heilige Gees in ons. Hulle (die groep) was almal op 'een' (*auto* dieselfde)

plek 'bymekaar' (*homou* saam). Die 'hulle' verwys na die twaalf apostels

(1:26) en waarskynlik ook na die res van die ongeveer 120 mense van Hand 1:15.

Die samekoms op een plek sou seker ook op die tempel terrein gewees het (vgl. by

1:15 se bespreking), waar die menigte ook saamgedrom het (2:6).

2:2 Skielik (*agnō* met die implikasie van onverwags) was daar uit die hemel 'n geluid soos van 'n magtige

stormwind wat aankom en **die geluid het die hele huis waarin hulle**

sit, gevul (*êchos* geluid, gedruis; *plêroō* volmaak. Die 'huis' verwys waarskynlik na die tempelterrein waar Jesus voor die Paasfees onderrig gegee het (Luk 21:37-38) en waar die Raad Hom die Vrydag teen dagbreek officieel verhoor het. Daar het Jesus gesê het dat hulle Hom van nou af sal sien sit aan die regterhand van die mag van God (Luk 22:66,69). Die woord *oikos* word gebruik vir 'n woonhuis, 'n heiligdom en vir 'n tempel. Die tempel word as die huis van God beskryf (vgl. Hand 7:47-48; Luk 6:4; 19:46; Matt 12:4; Eseg 9:6; Jes 6:3-4).

Die **tempelterrein** was in Jesus se tyd 15 hektaar groot, rondom met 'n dubbele muur ommuur om die gewyde gebied van die wêreld af te grens (Eseg 42:20) met poorte aan elk van die vier kante, en binne die groot tempel, die heiligdom (letterlik 'huis;' Luk 11:51, 2 Kron 24:21), en rondom die tempel die afsonderlike voorhowe, die voorhof van die priesters met die brandofferaltaar en die waskom, die voorhof van die Israëliete, van die vroue, en van die heidene waaruit Jesus die verkopers en kopers gejaag het (Mark 11:15). Om die tempel was die skatkamers, die pilaargang van Salomo (Joh 10:23; Hand 3:11) wat toegang tot vergadersale aan die oostekant gebied het, sowel as die westelike pilaargang met die koninklike sale. In een saal het die twaalfjarige Jesus destyds by die leermeesters gesit (Luk 2:46), die Sanhedrin

het 'n raadsaal vir sy 71 lede gehad; ens.

Dat die geluid uit die hemel gekom het, beteken dat dit van God af gekom het (vgl. Luk 3:21-22; 11:16: die teken uit die hemel wat hulle gevra het; Luk 20:4-5). Die geluid wat soos 'n magtige stormwind aangekom het en die huis gevul het, is 'n teken van **God se magtige teenwoordigheid** (2 Sam 5:24; 1 Kon 19:12; Ps 104:4). So het die sterk helder klank van 'n ramshoring saam met die donderweer die volk in die kamp by Sinai laat bewe (Eks 19:16; 20:18). So het die Here ook vir Job aangespreek uit 'n stormwind (Job 38:1).

2:3 Na die hoorbare teken volg die sigbare teken: 'en daar is gesien verdelende tonge soos van vuur, en dit ('n tong) het op elkeen van hulle gaan sit.' So word dit sigbaar dat die Gees van God aan hulle elkeen gegee word. Vuur is 'n teken van God se teenwoordigheid (vgl. 2 Thess 1:8 se vuurvlam waarin Jesus sal terugkeer; Eks 3:2 die braambos wat nie uitbrand nie; 13:21 die vuurkolom wat snags lig verskaf het; Ps 104:4 vlammeende vuur as die Here se dienaars). Dit is hier 'n beeld van die onbegryplike dat elkeen met die **vuur van die Heilige Gees** vervul word, en dat Hy steeds een Gees van God is en bly (1 Joh 4:13 Hy het ons aan sy Gees laat deel kry; 1 Kor 12:11 Een en

dieselfde Gees bewerkstellig al hierdie dinge, wat Hy aan elkeen afsonderlik uitdeel volgens sy wil).

Die teken van die Heilige Gees wat op Jesus neergedaal het om sy bediening te tipeer was 'n vredesduif en die vreugdestem van die Vader oor sy geliefde Seun (Luk 3:12). Die Gees werk egter onhoorbaar en onsigbaar, en die geluid en die tonge was slegs uiterlike tekens van sy koms en van die uitwerking van sy koms op Jesus se volgelingen, dat hulle **vurig met luide stem sal begin getuig van Jesus** en van sy koninkryk. Nadat God Homself by die brandende braambos geopenbaar het as die 'Ek is' wat saam met Moses gaan, moes hy voor die Farao van die HERE gaan getuig. Jesus het juis gekom om vuur op die aarde aan te steek en het gewens dat dit al aan die brand was (Luk 12:49). Nou het die vuur gekom as teken van die werk van die Gees in die gelowiges, soos deur Johannes die Doper voorspel (Luk 3:16). 2:4 'En almal is (deur God) vervul met die Heilige Gees...' Die passief 'is vervul' impliseer dat dit God is wat dit gedoen het. Hier word nou genoem dat die geluid en die tonge tekens is van die Heilige Gees se koms. Dit is die Vader se belofte waarvan Jesus gepraat het (Hand 1:4). Vervul met die Gees beteken dat die Heilige Gees hulle totaal oorneem. Hy stel hulle ook in staat om te begin praat in ander (verstaanbare) tale (*glōssais*) soos die Gees aan hulle gegee het 'om uit te spreek' (*apoftheggomai* die spesiale woord wat in die Nuwe Testament slegs in Handelingen gebruik word, verwys na die **hoë kwaliteit en duidelik geartikuleerde woorde** wat die Heilige Gees aan hulle gee). Die verskillende taalgroepe, wat verstaan wat in hulle tale gesê word, veronderstel dat die ongeveer 120 op wie tonge soos van vuur gaan sit het, in verskillende tale die boodskap vertolk het toe die Gees hulle in sy diens opgeneem het.

Skrywer: [Prof Francois Malan](#)

Bedek onder die bloed van Jesus, en versoekings – Hermie van Zyl

Jacqueline vra:

Ek wil graag uitvind: As 'n mens jou bekeer het en jy het die ou mens gelos en 'n nuwe mens geword onder die bloed van Jesus – wat gebeur as daar 'n versoeking kom? Ek vra namens 'n vriendin. Sy is getroud, maar die huwelik is nie regtig so vol liefde nie. Sy het kinders, maar sy sê sy voel leeg in haar binneste. Een van haar ou mansvriende het weer haar pad gekruis. Hulle het begin liefdesboodskappies stuur. Hy het haar al twee keer gesien, maar na drie weke toe praat hy glad nie meer met haar nie. Hy sê hy kry nagmerries en wil homself hang, en ek weet nie wat nog alles nie. Hy het haar net begin ignoreer. Wat kan die oorsaak wees? Kan dit die Here wees wat aan hom die nagmerries gee omdat sy gedek is onder die bloed van Jesus, of is dit die werk van Satan? Die man wil haar nie antwoord nie; dis net nadat hy ewe skielik die nagmerries begin kry en hom onttrek het. Sy is baie hartseer en ek weet nie

wat om vir haar te sê nie.

Antwoord:

Prof

Hermie van Zyl antwoord:

Die

kern van ons vraagsteller se vraag is of die gelowige wat bedek is onder die bloed van Jesus nou gevrywaar is van versoekings en die aanvalle van Satan. Ek maak graag 'n paar opmerkings hieroor. Dalk help dit ons vraagsteller om groter helderheid te kry en so haar vriendin ook te help.

Kom

ons praat eers oor die uitdrukking "bedek onder die bloed van Jesus".

Dit verwys na tekste soos Handeling 20:28; Efesiërs 1:7; Hebreërs 9:12,14, 1

Petrus 1:18-19 en Openbaring 1:5. Hierdie tekste sê almal dat ons verlos word

van 'n sondige leefwyse deur die bloed van Jesus. Maar wat beteken dit? Die

agtergrond hiervan lê in die Ou Testament. Die priesters moes versoening doen by

God vir die sondes van die volk deur 'n bok of bul te offer in die plek van die

mense. Die opvatting was dat die lewe of siel van die dier in die bloed gesetel

is. As die dier geslag word, dan vloei sy bloed en so gee hy sy lewe of offer

hy sy lewe op. Daar is dan geglo dat die dier se bloed/lewe in die plek van mense se bloed gevloei het, en so bedek die bloed/lewe van die dier die sonde van mense. Mense het dus nie nodig om te sterf vir hulle sonde nie omdat die dier reeds sy lewe gegee het in hulle plek. Maar nou leer die Nuwe Testament ons dat toe God 'n nuwe verbond met die mens aangegaan het, Hy het sy Seun – Jesus Christus – se lewe in ons plek gegee het. Dis nou nie meer diere se bloed nie, maar die Seun se bloed/lewe wat ons bedek en maak dat ons nie gestraf word deur God se regmatige toorn oor die sonde nie. Verder, Jesus se dood was 'n eenmalige offer, dit hoef nie oor en oor gedoen te word, soos met die diereoffers in die OT nie. Christus het eens en vir altyd in ons plek gesterf (Heb 9:12). Al wat ons moet doen, is om dit in die geloof te aanvaar en dan te lééf as verlose mense. Dis wat 1 Pet 1:18-19 bedoel as dit sê dat ons losgekoop is, dit wil sê, gered is deur die kosbare bloed van Christus van ons vroeëre sinlose bestaan. Nou kan ons as nuwe mense leef, verlos van 'n sinlose lewe, en vir God en ons naaste leef.

“Bedek onder die bloed van Jesus” is dus nie iets magies of toweragtig wat oor ons spoel en ons onaangeraak laat nie. Dis eintlik net 'n manier van sê dat ons glo dat Jesus in ons plek vir ons sonde gesterf het, en dat

ons nou bevry is
van 'n ou, sondige leefwyse, en dat ons deur die Heilige Gees
die hartlike
begeerte het om na al God se geboorte te lewe. Want ons wil
graag uit
dankbaarheid vir ons verlossing nou die bewys lewer dat ons
aan Hom behoort,
dat ons deel van sy familie op aarde is, en dat ons nou 'n
nuwe leefstyl het.
En dit bring ons by die tweede belangrike saak wat ons
vraagsteller aanroer:
Wat van versoekings? Is ons wat "bedek is onder die bloed van
Christus" nou gevrywaar van versoekings? Nee, hieroor is die
Bybel baie
duidelik. Die feit dat ons God se kinders is, beteken nie dat
versoekings geen
vat meer op ons het nie. Inteendeel, dis nou dat die duiwel
alles in sy vermoë doen
om ons weer vir hom terug te wen. Hy loop daarom soos 'n
brullende leeu rond om
te kyk en te soek wie hy kan verslind (1 Pet 5:8). Ons moet
daarom nugter,
wakker en standvastig wees (1 Pet 5:8-9), en ons bewapen met
die volle
wapenrusting van God, waarvan in Efesiërs 6:10-20 gepraat
word. Ons mag nie vir
'n oomblik laat slap lê nie, want die Bose is listig. Verder,
ons eie hart –
hoewel vernuwe deur die Gees van God en hoewel ons bedek is
onder die bloed van
Jesus – vat 'n leeftyd om inge oefen te raak in 'n nuwe
leefstyl waarvan God
hou. Dit kom nie sommer vanself nie; dit vra inspanning en
inoefening. Daarom,
vir seker gaan ons nog struikel, val en oortree, maar nou doen
ons dit nie meer
as slawe van die sonde, sonder hoop uitgelewer aan en

vasgevang in sy strikke nie,
maar as mense wat leef uit die versoening met God en uit die
voortdurende
vergifnis van die Here. Ons is as nuwe mense op weg na ons
ewige tuiste wat God
vir ons saam met Jesus aan die voorberei is.

Wat

duidelik is uit bogenoemde is dat niks in die verhouding met
God outomaties is
nie. Net omdat jy aan Hom behoort en gedek is onder die bloed
van Jesus beteken
nie dat jy outomaties van alle versoekings vrygestel is, dat
jy kan doen wat jy
wil net omdat jy deur sy bloed gered is nie. Die verbond wat
God met ons
aangaan, het twee kante: God se kant, en ons kant. So was dit
reeds onder die
ou verbond. Die feit dat daar 'n offerkultus was en Israel
bedek was onder die
versoeningsbloed van die offerdiere het nie ingehou dat hulle
outomaties
vrywaring teen gevare en versoekings geniet het nie. So wys
die profete en die
psalmdigters die volk voortdurend daarop dat dit nie help om
te sê: "Ons
is veilig! Dit is die Here se tempel ..." (Jer 7:4) nie. Hulle
moet ook
dóén wat die Here se wil is (Jer 7:22-23; Ps 40:7-9; 50:13-14;
51:18-19). Hy
vra nie méér offers en rituele nie; Hy vra gehoorsaamheid. En
dit is nog meer so
in die Nuwe Testament. Daar was byvoorbeeld gelowiges in Rome
wat die standpunt
gehuldig het dat jy eintlik maar die sonde kan opstapel, want
dan word God se

genade outomaties net al hoe meer (Rom 6:1). Paulus wys egter daarop dat hierdie 'n drogredenasie is. Hy beklemtoon dat om te leef onder die genade/bloed van Jesus juis inhou dat jy 'n nuwe lewenswyse begin wat pas by jou redding: Jy is nou dood vir die sonde en het saam met Christus opgestaan tot 'n nuwe lewe (Rom 6:2-14).

Dit

bring my by die derde saak wat ek as antwoord vir ons vraagsteller wil gee. Wat haar vriendin doen – om nog bande te probeer hou met 'n vorige mansvriend – is duidelik verkeerd. Dis nie die wil van God nie, maar haar eie vorige – sondige – begeertes wat haar probeer wysmaak dat haar lewe ongelukkig is saam met haar man en dat dit baie beter saam met haar vorige mansvriend gaan wees. Dis nie die lewe wat God vir haar kies nie, maar haar eie sondige begeertes wat dit wil hê. As getroude vrou en ma van kinders moet sy haar toewy aan haar man en kinders as iemand wat bedek is onder die bloed van Christus en daarom losgekoop is uit 'n vorige lewenstyl. Dít is God se wil. Mens kan nie voetjie-voetjie speel met die Bose nie; jy gaan tweede kom. Die Bose oefen immers nog 'n groot suigkrag op ons uit vanweë die feit dat ons steeds brose, sondige mense is. Maar ons is ook nuwe mense, en as nuwe mense is ons geroepe om die Bose te beveg en ons toe te wy aan ons nuwe lewe in Christus. En

gaandeweg sal ons
ervaar dat dit al hoe makliker word om hierdie pad te loop,
want die Gees staan
ons by in ons swakheid. En daarby weet Christus wat ons
deurmaak en versterk Hy
ons, want Hy is net so versoek soos ons, maar het nie daarvoor
geval nie (Heb
4:15).

En terloops, dis geen wonder dat die vrou se vorige mansvriend
nagmerries kry nie. Dis 'n skuldige gewete wat so maak, want
hy weet hy doen verkeerd. Daar is ook niks van waar dat dit
God is wat die vriendin beskerm omdat die bloed van Jesus haar
bedek nie; dis 'n totaal verkeerde afleiding oor wat dit
beteken om bedek te wees onder die bloed van Jesus. Dis gewoon
die man se gewete wat hom aankla, en dis ook reg so. Trouens,
die vriendin behoort ook skuldig te voel dat sy 'n ou
vriendskap wil laat herleef. My raad aan ons vraagsteller se
vriendin is dus: Los daardie vorige mansvriend; moet jou nie
verder oor hom verknies nie, en leef jou nuwe lewe saam met
jou man en kinders. Dan sal jou hartseer verander in vreugde.

Skrywer: [Prof Hermie van Zyl](#)

Egskeiding – Francois Malan

Leser vra:

As 'n vrou voorheen 4 keer geskei was, maar toe nog nie wedergebore christen nie, toe weer getroud en oppad om te skei, maar nie oor hoerery van enige aard, maar a.g.v baie ongelukkigheid in huidige huwelik, was vir 7 jaar in 'n ongelukkige huwelik, het alles in haar vermoë gedoen om huwelik te red, is toe op die ou end geskei, 4de skeisaak. Na 'n jaar weer getroud met dieselfde man omdat sy geglo het dit sal werk, maar dit het vir die 1ste 3 maande redelik goed gegee, sy het haar beloftes gehou, hy net vir 1ste 3 maande. Hulle is nou al weer vir 3 jaar getroud, maar siels ongelukkig. Hy wil nie skei nie, want hy wil nie alleen wees nie, en tog is hulle ongelukkig. Wat sy wil weet is as sy skei, sal sy vergewe word? Nog 'n vraag wat sy wil weet is, as sy iemand ontmoet, mag sy weer trou?

Antwoord:

Prof Francois Malan antwoord:

Die vrae word ingelei met soveel onduidelikhede dat dit moeilik is om die gepaste Bybelse antwoorde op die vrae te gee: met 'n man wat nie wil skei nie, maar 'n vrou wat siels ongelukkig is in die huwelik is en daarom wil skei. Dit word nie uitgespel waarom sy ongelukkig is nie, maar sy noem net dat haar man nie sy beloftes gehou het nie. Beteken dit dat hy met ander vroue lol?

Daarby wil sy weet of sy weer mag trou as sy iemand ontmoet. Het sy reeds iemand in die oog? Dit kan een van die redes vir haar ongelukkigheid met haar huidige man wees. Wie sê dit sal beter gaan met 'n volgende man?

Dit lyk eerder asof hulle berading nodig het om hulle huidige huwelik te verbeter en haar ongelukkigheid aan te spreek. Daarom sal die eerste stap seker wees om 'n huweliksberader te gaan sien om hulle huidige huwelik te begin herstel, soos die Here dit wil hê.

Sy impliseer dat sy 'n wedergebore Christen geword het na haar vierde egskeiding. Dit beteken dat sy haar lewe oorgegee het aan die Here Jesus om haar Here te wees aan wie sy die seggenskap oor haar lewe oorgegee het. Haar eerste vraag is of Hy haar sal vergewe as sy skei van die man wat nie wil skei nie. In Matteus 19:6 sê Jesus: "Wat God saamgevoeg het, moet 'n mens nie skei nie." Toe die Fariseërs vir Jesus na Moses se reëling in Deuteronomium 24:1 verwys, oor die gee van 'n skeibrief, was sy antwoord dat Moses dit weens die harde harte van die mens toegelaat het, maar dat dit nie van die begin af God se bedoeling met die huwelik is nie. Daarom antwoord Jesus in Matteus 19:9 "Ek sê vir julle dat wie van sy vrou skei, behalwe weens owerspel, en met 'n ander trou, egbreuk pleeg" – owerspel breek die band tussen man en vrou deurdat hy of sy met 'n ander persoon geslagsgemeenskap het.

Die beloftes wat man en vrou met die huwelik aan mekaar beloof, beteken dat die twee vir mekaar verantwoordelikheid voor God aanvaar. Dit lyk nie of sy of haar man werklik verantwoordelikheid vir mekaar aanvaar het nie. Vir hoe jy verantwoordelikheid vir jou man of vrou neem in julle huwelik word deur God beoordeel. 'n Mens trou omdat jy glo dat God julle twee saamgevoeg het en elke dag te vra of die Here gelukkig is oor die manier waarop julle saamlewe.

Daar word nêrens gesê of die vrou ook kinders by haar verskillende mans het nie. Dit is ook 'n faktor wat in berekening geneem word. Kinders is ook 'n gawe van die Here

wat vir die Here grootgemaak moet word. Dit bring nog 'n groter verantwoordelikheid voor die Here mee.

Die dame se tweede vraag gaan oor hertrou. Volgens Markus 10:9 het Jesus gesê: "Wat God saamgevoeg het, moet 'n mens nie skei nie." Toe dissipels vir Jesus daarvoor uitgevra het, het Hy in Markus 10:11-12 verder gesê "Wie van sy vrou skei en met 'n ander vrou trou, pleeg egbreuk teenoor haar; en as sy van haar man skei en met 'n ander man trou, pleeg sy egbreuk."

In 1 Korinthiërs 7:10-11 sê Paulus vir die wedergebore Christene: "Aan die wat getroud is, gee ek die opdrag – nie ek nie, maar die Here – dat 'n vrou nie van haar man mag skei nie. As sy tog skei, moet sy ongetroud bly of haar met haar man versoen. 'n Man mag ook nie van sy vrou skei nie."

In 1 Korinthiërs 7:12-16 bespreek Paulus die probleem van 'n gelowige man met 'n ongelowige vrou, en van 'n gelowige vrou met 'n ongelowige man. Dat die gelowige nie van die ongelowige moet skei nie, maar so moet lewe dat die ongelowige tot bekering kan kom deur sy/haar lewe in die Here Jesus. As die ongelowige egter van sy/haar gelowige huweliksmaat wil skei, kan die gelowige die ongelowige laat skei. God roep ons om in vrede te lewe.

In Galasiërs 5:22-23 word die lewe van 'n wedergebore Christen beskryf, hoe ons met mekaar moet saamlewe. Die vrug van die werk van die Heilige Gees in die lewe van 'n wedergebore Christen is: "liefde, blydschap, vrede, geduld, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid of nederigheid, selfbeheersing." As die gesindheid in die harte van twee getroudes begin, sal hulle nie meer sielongelukkig wees nie, maar in blydschap saam lewe en die probleme wat in die

verhouding opduik saam oplos met die hulp van die Here wat harte kan verander om mekaar te vergewe en geduldig te verdra, en met mekaar in liefde en vrede te lewe. Bid dan tot die Here dat Hy julle harte teenoor mekaar verander en so julle huwelik herstel.

Skrywer: [Prof Francois Malan](#)

Spreek in tale – Hermie van Zyl

Jan vra:

Op die Pinksterdag toe die Heilige Gees uitgestort is, sê Hand 2:5: “En daar het in Jerusalem Jode gewoon, godsdienstige manne, uit elke nasie wat onder die hemel is.” Die getal is ongeveer 16 verskillende tale. En hulle het gehoor hoe die ontvangers van die Heilige Gees elkeen in sy “eie taal” spreek oor die groot dade van God. “Is almal wat daar spreek dan nie Galileërs nie” (vers 7).

As die toeskouers dan in Jerusalem gewoon het, hoekom sou hulle nie Hebreeus as taal gehad het nie en hoe het dit dan gebeur dat soveel tale betrokke kon wees as hulle hulself van die vreemdetaal-praters distansieer met die woorde: “Is hulle wat daar spreek dan nie Galileërs nie?”

Dan kom Paulus in 1 Kor 12 en hy noem allerhande tale en uitleg van tale as deel van die gawes van die Heilige Gees. In hoofstuk 14 moedig hy die mense aan om liewer te profeteer want hy wat in 'n taal spreek, spreek nie tot mense nie want niemand verstaan dit nie maar deur die Gees spreek hy verborgenhede tot God. Iemand wat in 'n taal spreek stighomself, behalwe as hy dit wat gesê is, kan uitlê.

Dan sê Paulus verder in vers 18: "Ek dank my God dat ek meer in tale spreek as julle almal".

By die uitstorting van die Heilige Gees praat die ontvangers in bekende tale, maar in Paulus se konteks praat hy 'n taal wat net deur God verstaan kan word.

Was die hoorders destyds besoekers aan Jerusalem om daar te gaan aanbid of het hulle daar gebly soos aangedui? Hoe bring mens die verskil in tale bymekaar, met ander woorde bekende tale en 'n taal wat net deur God verstaan kan word?

Antwoord

Prof Hermie van Zyl antwoord:

Die sogenaamde spreek intale is een van die tekens of manifestasies van die uitstorting van die Heilige Gees op die Pinksterdag in Jerusalem. Die ander tekens was: Die skielike gedruis soos van 'n sterk stormwind, en tonge soos van vuur wat bo elkeen sigbaar was. Al hierdie begeleidende tekens van die uitstorting van die Gees het 'n ryk agtergrond vanuit die Ou Testament. Wat wind betref: Dit is meermale in die Ou

Testament 'n teken van die teenwoordigheid van God (vgl 2 Sam 5:24; Ps 104:4). Die woord vir "wind" en vir "Gees" is in die oorspronklike Grieks dieselfde, naamlik *pneuma*. Dis daarom geen wonder dat Johannes 3:8 die werk van die Gees met die wind vergelyk nie. En vuur: Ook dit is in die Ou Testament 'n simbool van God se heerlikheid en teenwoordigheid (vgl Eks 3:2; 13:21). Reeds Johannes die Doper het voorspel dat die Messias met die Heilige Gees en vuur sal doop (Luk3:16-17), om daarmee die reinigende en bemagtigende werk van die Gees te verwoord.

Wat die spreek in tale betref, word dit meermale in die Nuwe Testament vermeld as teken van die bemagtiging deur die Gees. In die boek Handelingte kom dit naas hoofstuk 2:1-13 ook in 10:45-46 en 19:6 voor. Die interessante is egter dat daar 'n verskil is tussen die talewonder van Handelingte 2, enersyds, en 10 en 19 andersyds. In Handelingte 2 het ons klaarblyklik met bestaande en verstaanbare tale te doen, want die omstanders sê hulle hoor die gelowiges in hulle "moedertaal" en "eie tale" praat. Hoe moet ons dit verstaan? Die volgende stukkie agtergrond sal dit duidelik maak.

Sedert die dae van die Babiloniese ballingskap in die sesde eeu vC, het die Jode oor die hele destyds bewoonde wêreld versprei. Nie almal het na die ballingskap na Palestina teruggekeer nie. Hoewel hulle volledig ingeburger geraak het onder die volkewaar hulle gewoon het, het die meeste aan die lewende God getrou gebly. Sommige het hulle mettertyd weer in Jerusalem gevestig (veral teen die aand van hulle lewe), waarskynlik omdat hulle geglo het dat wanneer die Messias sy verskyning maak, dit op die Olyfberg sal gebeur. Dit is van sulke vrome Jode dat ons in Handelingte 2:5 lees.

Aangetrek deur die geluid van wind, drom hulle op die plek

saam. En dan gebeur die wonder: elkeen hoor hoe die gelowiges in die tale van die volke waaronder hulle oorspronklik grootgeword het, begin praat. Hieroor is hulle uitermate verras. As inwoners van Jerusalem was hulle bekend met die gebeure rondom Jesus en herken hulle sy dissipels uit Galilea. En Galileërs kan tog nie al die tale praat nie. Vandaar hulle reaksie: "Die mense wat daar praat, is tog almal Galileërs. Hoe hoor elkeen van ons dan sy eie moedertaal?" (Hand 2:7-8).

Dit is ook 'n vraag of ons hier met 'n spreek- of hoorwonder te doen het. Het die dissipels werklik in die vreemde tale begin *praat* (spreekwonder) of het hulle gewoon hulle eie moedertaal, Aramees, gepraat maar die hoorders het dit as hulle onderskeie moedertale *gehoor* (hoorwonder). Handeling 2:4 wil laat dink dat dit 'n *spreekwonder* was, maar 2:10 neig weer in die rigting van 'n *hoorwonder*. Uiteindelik maak dit nie regtig saak na watter kant toe 'n mens die wonder interpreteer nie, punt is dit was bekende, verstaanbare tale van destyds wat gepraat of gehoor is.

Lukas berig verder uit watter volke en streke die Jode oorspronklik gekomhet. Dit was destyds omtrent al die nasies onder die son (kyk die kaart by Hand 2 van die 1983-Afrikaanse Vertaling). En dis presies wat Lukas wil sê: hierdie Jode verteenwoordig al daardie nasies. In hulle is die hele wêreld teenwoordig wanneer oor die groot daad van God op die Pinksterdag vertel word.

Op 'n voorlopige manier word op een dag die evangelie tot in die uithoeke van die wêreld verkondig (vgl Hand 1:8). Van nou af neem die wêreldsending 'n aanvang; wat hier op een dagvoorlopig gebeur, is profeties van wat voortaan 'n werklikheid sou word in die hele wêreld onder die geklank van

God se Woord! Handeling 2 se tale wonder beklemtoon dus veral die getuieniskarakter van die Heilige Gees se werk. Verder, die Gees bring hier diverse taalgroepe byeen wat lank tevore met die spraakverwarring by die toring van Babel verstrooid geraak het oor die aarde (Gen 11:1-9). Nou kan mense mekaar weer verstaan en kan hulle verenig onder die verliggende werking van die Gees.

Teenoor die bekende tale van Handeling 2 het ons in 10:45-46 en 19:6 egter met 'n ander soort spreek in tale te doen. Hier word gepraat van "ongewone tale of klanke" waarmee God geprys en sy boodskap verkondig word. Dit wil lyk of ons hier eerder met die spreek in tale-verskynsel te doen het waarvan ook in 1 Korintiërs 12 en 14 sprake is. Dit word nie in Handeling 10 en 19 insoveel woorde gesê dat die tale onverstaanbaar is nie, maar dit wil so voorkom. In 1 Korintiërs 14:4 word egter pertinent gesê dat die tale onverstaanbaar is vir gewone mense; daarom moet daar iemand wees wat dit uitleg (1 Kor 14:13-19). Hierdie tale of tongespraak is meer gemik op die opbou van die individu as wat dit bedoel is vir die gemeente se opbou, want die gemeente kan dit nie verstaan nie, tensy iemand dit uitleg (14:4-5).

Hoe bring mens nou die twee soorte "spreek in tale" bymekaar "die een meer 'n soort onverstaanbare tongespraak (ook glossolalie genoem) en die ander 'n praat in verskillende bekende tale? Vanuit die oorspronklike Grieks is daar nie 'n verskil in betekenis nie; albei word as spreek in 'n (ander) tong of taal aangedui. (In Grieks is "tong" en "taal" dieselfde woord " *glossa*". Engels behou nog hierdie verband deur van "mother tongue" te praat.) Albei is dus gawes van dieselfde Gees. Die verskil lê meer in die funksie van die gawe. In die een geval gaan dit oor die getuienislewering van die Gees (Hand 2); in die ander gevalle gaan dit oor 'n uiterlike teken van Geesvervulling en opbou van die individuele gelowige (Hand 10;

19; 1 Kor 12;14). Elkeen het sy plek en funksie, en dit is dieselfde Gees wat die gawes gee.

Verder moet ons ook byvoeg dat 1 Korintiërs 12 duidelik sê dat die een gawe nie teen die ander afgespeel mag word nie. Daar is nie net een gawe nie, maar 'n verskeidenheid, en almal kom van dieselfde Gees. Daar mag dus nie 'n wedywering onder gelowiges om die meer "skouspelagtige" gawes wees nie, soos wat blykbaar onder die Korintiërs voorgekom het. Elke gawe van die Gees is skouspelagtig, maak nie saak hoe "ordinêr" dit vir ander maglyk nie.

Prof Hermie van Zyl